

Arrest

nr. 300 927 van 1 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. JANS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit.

Hij verklaarde Afghanistan te hebben verlaten in de negende of de tiende maand 2020 uit angst om door de taliban gedood te zullen worden daar hij voor de Amerikanen gewerkt heeft op de luchtmachtbasis van Jalalabad. Op 25 november 2021 diende de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

Op 27 april 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent moslim van soennitische streek. U bent geboren in Kanda, gelegen in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U woonde echter in het dorp Mashakhel in hetzelfde district en provincie. U ging naar school tot de zevende graad. Vanaf uw zeventien jaar en sinds 2015, werkte u op de basis van de luchthaven van Jalalabad als Schoonmaker en hulp in de keuken bij de koks. U werd betaald door de Amerikanen die er ook een basis hadden. U deed dit tot 2020.

Sinds februari of maart in 2020, werd u telefonisch bedreigd door de taliban omwille van uw beroep in de luchthaven. Ze scholden u uit en eisten dat u uw job verliet en voor hen kwam werken. U probeerde terug te bellen, maar het nummer stond niet in het systeem. Twee of drie dagen later werd u nogmaals gebeld. Ze scholden u uit. Omdat u uw job nog niet had verlaten, bedreigden ze u met de dood. U probeerde wederom terug te bellen. Hierin slaagde u niet.

Achttien of twintig dagen later ging u tijdens uw maandelijkse vakantie naar huis voor acht dagen. Hier trouwde u met uw vrouw. De taliban kwamen naar uw ouderlijk huis na uw vakantie daar. U was reeds teruggekeerd naar Jalalabad. Ze vroegen uw vader waar u was. Uw vader ontkende dat u voor de overheid werkte. Ze sloegen uw vader en doorzochten het gehele huis. De dag erna beide uw vader u om dit incident mee te delen. Hij gebood u om niet naar huis te komen.

U deelde dit nieuws met uw overste, die het deelde met de Amerikanen. De Amerikanen lieten u uw vakantie doorbrengen op de basis in plaats van naar huis te gaan, omdat ze geen bewakers met u mee naar huis konden sturen. Drie maanden hierna deed u ook een visumaanvraag om naar Amerika te gaan. Hier hebt u nooit een antwoord op gekregen. Vijf of zes maanden passeerden, toen u en uw ouders besloten dat u het land moest verlaten. U hebt Afghanistan verlaten in de negende of tiende maand van 2020.

U diende op 25 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

U voegt toe dat uw twee broers bij het leger werkten. M. A. (...) werkte bij de nationale militairen. Hij is nu in Iran. Uw broer R. K. (...) (CGVS 22/(...)) werkte bij de commando's in het Rish Khor corps. Hij is ook naar België gevlucht en verblijft nu in Brussel.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, drie certificaten betreffende uw beroep, identificatiekaarten van het leger van uw twee broers, een politiekaart van uw broer M. A. (...), de taskara van broer M. A. (...), een dankbrief van de minister van Binnenlandse Zaken geschreven aan uw broer M. A. (...) omwille van het waarborgen van veiligheid tijdens presidentsverkiezingen 2014, zes foto's, een bewijs van uw tewerkstelling in België en een deelcertificaat van een module voor Basiseducatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-Generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u werkte voor de Amerikanen op de luchtmachtbasis van Jalalabad gedurende vijf jaar (CGVS, p. 13 en 21).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotief.

Ten eerste, zijn de verklaringen omtrent de tijdslijn van uw relaas niet eensluidend en weinig consistent. U stelt dat uw Problemen gestart zijn in tweede of derde maand van 2020 aan de hand van telefonische

bedreigingen (CGVS, p.13). Achttien of twintig dagen daarna kwamen de taliban naar uw ouderlijk huis (CGVS, p.13). Later zegt u dat de taliban uw huis bezochten in de vierde of vijfde maand van 2020 (CGVS, p.19). Deze twee verklaringen zijn niet eensluidend. U zegt dat u drie maanden na het bezoek van de taliban een Amerikaans visum aanvroeg (CGVS, p.13). U zegt dan vijf tot zes maanden gewacht te hebben op een antwoord (CGVS, p.13-14). U zou dus acht tot negen maanden na het bezoek van de taliban gevlucht zijn. Later getuigt u echter het land te zijn ontvlucht vier of vijf maanden na het bezoek van de taliban aan uw ouderlijk huis (CGVS, p.19) in de negende of tiende maand van 2020 (CGVS, p.21). Dit is wederom niet eensluidend. Eerder verklaart u echter dat u voor het laatst sprak met uw moeder in de luchthaven net voor u het land ontvluchtte. Dit was in de achtste maand van 2020 (CGVS, p.9-10). Al deze tijdsindicaties ontbreken coherentie en zijn niet eensluidend. Bijgevolg bent u weinig consistent over wanneer u Afghanistan verliet en hoelang na het bezoek van de taliban en na uw visumaanvraag u het land verliet, wat doet twijfelen aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten tweede, verklaart u dat er meerdere troepen aanwezig waren op de luchtmachtsbasis in Jalalabad, namelijk de 02 troep, de militairen, commando's, de Amerikanen en het Shahin corps (CGVS, p.5). Omtrent de 02 troep kan u geen informatie verschaffen, zelfs geen geruchten (CGVS, p.5). Er kan echter verwacht worden dat u iets meer zou hebben gehoord over deze beruchte 02 groep. Omtrent het Shahin corps, hebt u ook geen additionele informatie. U kan enkel vertellen dat ze nooit in uw kantine kwamen eten. Ze hadden naast het Amerikaanse deel een eigen gebied waar ze aten (CGVS, p.5). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën werden toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de Shahin corps niet in Jalalabad, Nangarhar gestationeerd was, maar hun hoofdkwartier had in Mazar-i-Sharif, in de Balkh provincie. Verder, kan u de naam van de Amerikaanse basis rond de luchthaven van Jalalabad niet benoemen. U noemt de basis "Maidan Hawaii Jalalabad" (CGVS, p.7). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS, heette de militaire basis rond de Jalalabad luchthaven Forward Operating Base Fenty. Indien u werkelijk uw beroep als Schoonmaker daar uitoefende, zou kunnen verwacht worden dat u meer op de hoogte bent omtrent de gestationeerde troepen en de naam van de basis.

U werd ook gevraagd enkele incidenten op de luchtmachtsbasis te beschrijven in de periode dat u daar werkte, namelijk tussen 2015 en 2020. U bent hier uiterst vaag over, terwijl er volgens de informatie beschikbaar op het CGVS, waarvan kopieën werden toegevoegd aan het administratief dossier, meerdere veiligheidsincidenten gebeurden in de buurt van de luchthaven tijdens deze periode. U kan zich één incident herinneren, in 2017 of 2019, waarbij er van een hoog gebouw naar de luchtmachtbasis werd geschoten (CGVS, p.7). Meer informatie dan dat kan u niet verschaffen. Gevraagd naar mogelijke zelfmoordaanslagen bij de luchthaven van Jalalabad, vertelt u dat er twee incidenten gebeurden, maar dat de Amerikanen en de 02 troep meteen controle hadden over de situatie (CGVS, p.7). Aangemoedigd om meer details te geven, komt u niet verder dan te vertellen dat u niet naar buiten mocht en daarom niet meer informatie bezit. U kan wel nog vertellen dat een van de incidenten in de vroege ochtend gebeurde, toen u nog niet was gestart aan uw shift. Jullie hoorden geluiden van zware wapens. Er werd jullie verteld dat de luchthaven werd aangevallen (CGVS, p.7). Het is niet aannemelijk dat u slechts zo'n beperkte informatie bezit over veiligheidsincidenten in de buurt van de luchthaven. Het is verder ook niet geloofwaardig dat er niet werd gepraat over deze benarde situaties op de basis of onder de medewerkers.

De combinatie van deze vaststellingen ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw beroepsactiviteiten als Schoonmaker op de luchtmachtbasis in Jalalabad, waaruit uw bedreigingen overigens zouden voortvloeien.

Ook aan de bedreigingen van de taliban aan uw adres kan weinig geloof worden gehecht. U bent slechts tweemaal telefonisch bedreigd geweest. Achttien tot twintig dagen daarna besloot u om op vakantie naar huis te gaan voor enkele dagen (CGVS, p.13). Deze keuze getuigt van weinig ernstbesef en is niet geloofwaardig, in het licht van de telefonische bedreigingen. Bovendien is het treffend dat de taliban geen actie ondernamen in deze achttien tot twintig dagen (CGVS, p.19).

In uw vakantieperiode zijn de taliban niet naar uw huis gekomen op zoek naar u. U neemt ook geen voorzorgsmaatregelen in deze periode, meer nog u trouwt met uw echtgenote, genaamd Nasia (CGVS, p.13). Slechts wanneer u reeds teruggekeerd bent naar Jalalabad, bezoeken de taliban uw ouderlijk huis op zoek naar u (CGVS, p.13). Het is niet aannemelijk dat de taliban niet eerder op de hoogte werden gesteld van uw bezoek aan uw ouders, vrouw en het dorp en dan bijgevolg geen actie ondernamen toen u nog thuis was. Daarbij moet ook vermeld worden dat u initieel enkel vertelt dat de taliban uw huis doorzochten bij hun bezoek (CGVS, p.13).

Wanneer u wordt gevraagd over uw voorgelegde documenten, voegt u toe dat de taliban al jullie documenten verbrandden bij hun bezoek (CGVS, p.19). Dit is niet consistent.

Verder is uw familie ook niet meer lastig gevallen door de taliban na hun eenmalig bezoek aan uw ouderlijk huis (CGVS, p.20). Het is allerminst aannemelijk dat de taliban, die duidelijk op zoek waren naar u, uw familie niet meerdere keren hebben bezocht of aangesproken, in het licht van de ernst van de bedreigingen die u schetst. Meer nog, u stelt dat u nu niet op de hoogte bent of uw familie nog Problemen heeft met de taliban. Ze zeggen dat het goed gaat met hen (CGVS, p.19).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijk vluchtrelaas als Schoonmaker in de luchtmachtbasis van Jalalabad en de bedreigingen die eruit voortvloeiden.

Omtrent de beroepsactiviteiten van uw beide broers, dient er voorafgaand opgemerkt te worden dat u geen eigen en persoonlijke vrees hebt aangehaald omwille van hun beroepen. Bovendien hebt u hun beroepsactiviteiten zelfs niet vermeld bij de DVZ. Geconfronteerd hiermee, verklaart u dat u bij de DVZ werd gezegd dat u het heel kort diende te houden en dat uw broer M. A. (...) in Iran was en uw broer R. K. (...) ten tijde van DVZ- interview vermist was (CGVS, p.17). Deze verklaringen zijn geen verschoning voor het vastgestelde.

Verder, is uw kennis omtrent de beroepsactiviteiten van uw beide broers uiterst beperkt. Van uw broer M. A. (...) weet u enkel dat hij voor de nationale militairen werkte. U weet niet voor welk deel van de overheid hij werkte, noch zijn rang of de namen van zijn overste of collega's, ondanks dat u wel nog contact met hem hebt (CGVS, p.16). U omschrijft zijn taken als "werken voor de algemene veiligheid" en "waarschijnlijk deed hij de bescherming van grote wegen of voor de veiligheid van de inwoners van ons land" (CGVS, p.16). Omtrent uw broer R. K. (...), omschrijft u zijn taken vaagweg als "het land beschermen" (CGVS, p.18). U kent wederom geen namen van zijn collega's of overste. Daarenboven, verblijft uw broer R. K. (...) sinds december 2022 in België en hebt u hem gezien vlak voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 17 en 18-19). Het is opmerkelijk dat u geen vragen hebt gesteld aan hem (CGVS, p. 18-19).

Deze elementen omtrent uw gebrek aan kennis over uw broers hun beroepsactiviteiten bevestigen de vaststelling dat u geen persoonlijke vrees koestert omwille van hun profielen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De taskara van u en uw broer bewijzen enkel jullie identiteiten. Ze zeggen niets over uw vluchtmotief. Bovendien moet inzake kopieën van documenten worden vastgesteld dat de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De familiefoto zegt evenmin iets over uw vluchtmotief.

U legt enkele certificaten voor omtrent uw werk als Schoonmaker in de Jalalabad luchthaven. Ook hier dient opgemerkt te worden dat inzake kopieën van documenten de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien kan u geen officiële documenten voorleggen, zoals bijvoorbeeld een contract of iets dergelijks (CGVS, p.7). Dit is weinig geloofwaardig aangezien u zelfs een certificaat kreeg ter appreciatie van uw deelname aan de werkzaamheden betreffende het Thanksgiving feest in 2016. Over dit certificaat, verklaart u trouwens tijdens het persoonlijk onderhoud echter dat u dit kreeg omwille van uw punctuele aanwezigheid op het werk en de manier waarop u de reglementen volgde (CGVS, p.8). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van deze certificaten en uw verklaringen betreffende uw werkzaamheden als Schoonmaker in de Jalalabad luchthaven.

Omtrent uw broers beroepen legt u kaarten, een brief en vijf foto's neer. Over al deze documenten dient te worden opgemerkt dat inzake kopieën van documenten de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Het is verder opmerkelijk dat u zowel een leger kaart als een politiekaart voorlegt toebehorend aan uw broer M. A. (...). U vermeldt zijn politieactiviteiten echter helemaal niet tijdens het persoonlijk onderhoud.

Voorts vertelt u dat de taliban al jullie documenten verbrandden bij hun bezoek aan uw ouderlijk huis (CGVS, p.19). Dit is opmerkelijk aangezien u dit nog niet eerder had vermeld tijdens uw persoonlijk onderhoud. De documenten van uw broers die u wel kon voorleggen aan het CGVS bevonden zich in de huizen van uw broers respectievelijke schoonfamilies. Uw moeder heeft deze dan verzameld om door te sturen naar u (CGVS, p.21). Dit is een bevreedende uitleg.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven en sommige certificaten, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze Sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO)

COI Report Afghanistan Security situation update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 September 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED'S allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk

in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een Sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht

vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Eigafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Eimi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Eimi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Eimi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de *Integrated Food Security Phase Classification*, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organismes die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt/..) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat

moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn élémentaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportKeySocioEconomicIndicatorsinAfghanistanandinKabulcity.pdf> en EASO Country of Origin Information report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202008EASOCOIReportAfghanistanKeySocioEconomicIndicatorsForcusKabulCityMazarShari>) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk.

De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de économie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse économie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse économie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de économie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in

het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de précaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve

omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht conform artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het beginsel van de fair play, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de aangevoerde beginselen, gaat verzoeker in concreto in op de motieven van de bestreden beslissing.

Betreffende de tijdslijn betwist verzoeker niet dat zijn relaas niet eensluidend en consistent is, doch benadrukt verzoeker dat hij een bijzonder laaggeschoolde jongeman is die de referentiepunten slechts ongeveer in de tijd kan plaatsen. Ook al is zijn tijdslijn niet perfect meent hij dat ze wel min of meer correct is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker erkent dat zijn relaas niet eensluidend en consistent is, hetgeen overigens blijkt uit de stukken van het administratief dossier.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde tot de zevende graad naar school te zijn gegaan. Los van de vraag of dit dan werkelijk als laaggeschoold dient te worden beschouwd, kan de algemene verwijzing naar zijn laaggeschooldheid waarmee hij tracht afbreuk te doen aan het geheel van de concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven niet volstaan. Ook van een laaggeschoold persoon mag worden verwacht dat deze bij machte is om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze worden geacht in het geheugen van verzoeker te zijn gegrift. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn laaggeschooldheid niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen omtrent zijn vluchtmotieven.

Wat betreft de 02-groep, stelt verzoeker dat hij slechts schoonmaker en keukenhulp was. Hij benadrukt dat hij nooit contact heeft gehad met enige leden van de 02-groep. Hij heeft geen kennis van deze groep.

Uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij de refter kuiste waar de 02-groep kwam eten en dat hij ook voor hen kookte. Hij gaf inderdaad aan niet met hen te praten. Toch is het bevreemdend dat verzoeker zelfs geen geruchten kon verschaffen aangaande deze beruchte groep, temeer hij verklaarde dat hij er 5 jaar heeft gewerkt.

Aangaande de naam van de basis stipt verzoeker aan dat hij geen Engels spreekt. Het is volgens hem dan ook normaal dat hij de Engelse benaming niet kent. Dit zou eerder een element in zijn voordeel moeten zijn aangezien dit blijkt geeft van het gegeven dat hij geen ingestudeerde Engels benaming heeft gebruikt.

Op dit punt kan de Raad verzoeker niet volgen. Verzoeker heeft volgens zijn eigen verklaringen 5 jaar op de luchthaven gewerkt. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de militaire basis rond de luchthaven "Forward Operating Base Fenty" heette. Ook al spreekt verzoeker geen Engels is het niet aannemelijk dat hij geen kennis heeft van deze naam. Waar hij stelt dat de naam Maidan Hawaii Jalalabad zou zijn en dat dit de naam is in het Pashtou, wordt dit niet door het minste begin van bewijs ondersteund. Het is op zijn minst bevreemdend dat de naam die verzoeker geeft aan de luchthaven op geen enkel informatiestuk betreffende de luchthaven terug te vinden is.

Met betrekking tot de incidenten op de luchthaven stelt verzoeker dat hij wel kennis had van twee incidenten. Hij begrijpt niet dat van een schoonmaker en keukenhulp verwacht wordt dat hij meer kennis heeft over de veiligheidsincidenten op de militaire basis.

Vooreerst blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd dat er tussen 2015 en 2020 verschillende ernstige veiligheidsincidenten waren. In 2015 is er een vliegtuig neergestort waarbij verschillende doden waren, in 2017 ontplofte een bomauto, ook daar waren doden, in 2019 was er een zelfmoordactie waarbij ook verschillende doden vielen, ook nog in 2019 werd de basis aangevallen door 5 gewapende strijders en ook hier vielen verschillende doden.

Verzoeker stelt wel dat hij uitleg heeft kunnen geven aangaande twee incidenten, maar dat klopt niet met de neerslag van zijn relaas. Hij verklaarde immers "het enigste incident dat ik mij herinner was in 2017 of 2019. Ik weet het exacte jaar niet meer". Hij verklaarde enkel dat er vanop een hoog gebouw werd geschoten op de luchthaven. Dit strookt niet met de gekende informatie. Pas nadat er hem gevraagd werd of hij op de hoogte was van zelfmoordacties op de luchthaven, verklaarde hij dat er twee incidenten waren. Hij kan daar echter geen verdere informatie over geven. De vraag die aan verzoeker werd gesteld is suggestief aangezien er reeds werd aangegeven dat er zelfmoordpogingen geweest zijn. Zelfs al is verzoeker maar een keukenhulp en schoonmaker is het niet geloofwaardig dat hij niet op de hoogte zou zijn van de verschillende ernstige incidenten die zich afgespeeld hebben op de luchthaven.

Verder bekritiseert verzoeker het argument van verweerder dat hij het opmerkelijk vindt dat er 18 à 20 dagen tussen de telefoongesprekken en de vakantie in het ouderlijk huis niets gebeurd is. Hij begrijpt dit argument niet en stipt aan dat hij op de luchthavenbasis uiteraard niet werd aangevallen, aangezien dit complex zwaar bewaakt werd. Het is pas nadat de taliban er kennis van hadden dat hij voor vakantie naar zijn ouderlijk huis was gekeerd, dat ze hem probeerden op te zoeken. Ze waren echter te laat want hij was inmiddels al terug op de basis.

De bevindingen van de commissaris-generaal zijn niet zoals verzoeker poogt voor te houden. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het bevreemdend en niet geloofwaardig is dat verzoeker twee maal telefonisch bedreigd zou zijn geweest door de taliban en dan toch 18 à 20 dagen later beslist om op vakantie naar huis te gaan voor enkele dagen. Er wordt ook vastgesteld dat verzoeker in deze periode geheel geen voorzorgsmaatregelen heeft genomen, meer nog dat hij in deze periode is getrouwd. De commissaris-generaal meent dat het niet aannemelijk is dat de taliban niet eerder op de hoogte werd gesteld van het bezoek van verzoeker aan zijn ouders. Ook wat betreft de huiszoeking legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaarde hij dat de taliban enkel het huis doorzochten. Later verklaarde hij dat de taliban alle documenten hadden verbrand bij hun bezoek. Voorts stelt de verweerder dat het allerminst aannemelijk is dat de taliban de familie van verzoeker niet langer heeft lastig gevallen aangezien ze naar hem op zoek waren.

De Raad treedt de bevindingen van de commissaris-generaal bij. Het is inderdaad vreemd dat verzoeker die verklaart twee maal telefonisch bedreigd te zijn door de taliban ongeveer 20 dagen later beslist om op vakantie te gaan naar zijn ouderlijk huis en dan nog wel om te trouwen. Zoals hij zelf verklaart in zijn verzoekschrift was de kans om lastig gevallen te worden op de basis uiterst klein gelet op de beveiliging, terwijl er thuis geen enkele beveiliging was. Dit is niet ernstig. Wat betreft de tegenstrijdigheden kan de Raad enkel vaststellen dat deze hun grondslag vinden in het administratief dossier. Verder is het inderdaad niet geloofwaardig dat de taliban zijn ouders niet verder lastig zouden hebben gevallen indien ze effectief naar hem op zoek waren.

De Raad is het eens met de bevindingen van de commissaris-generaal waar deze stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het persoonlijk vluchtrelaas.

De stukken die verzoeker ter zitting heeft neergelegd, met name kopies van foto's van een overleden neef, kopies van taskara's en paspoorten van "vermoorde" familieleden en een link van een video aangaan twee overleden neven, vermogen voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht te plaatsen. Immers documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Bovendien kan de authenticiteit van een kopie niet worden nagegaan en zijn foto's en video's manipuleerbaar. Bovendien kan er niet objectief vastgesteld worden dat de persoon op de foto verzoekers neef is, net zoals niet kan worden nagegaan wie de personen zijn in de video. Bovendien zijn er op de foto's en in de video helemaal geen indicaties met betrekking tot de doodsoorzaak van de betrokken personen, noch de omstandigheden van hun overlijden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot stelt verzoeker dat hij niet terug kan keren naar Afghanistan. Het is volgens hem algemeen geweten dat Afghaanse mannen die het land verlaten om internationale bescherming aan te vragen in het Westen op weinig sympathie en mededogen kunnen rekenen van de taliban in het geval van een terugkeer. Daarenboven heerst er in Afghanistan extreme armoede en is er zelfs sprake van hongersnood. Dit bovenop de massale mensenrechtenschendingen en een totaal gebrek aan een rechtstaat. Hij stelt dat het UNHCR oproept om geen asielzoekers terug te sturen. Hij meent dan ook dat het non-refoulementbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Er wordt niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Aan zijn betoog dat hij voorheen problemen had met de taliban, kan immers, gelet op wat hierboven wordt uiteengezet, geen geloof worden gehecht. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat zijn verblijf in Europa en afwezigheid uit Afghanistan nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de internationale beschermingsstatus in aanmerking zou komen.

In verband met de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Boj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Boj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijks of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-facto functionarissen (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker tot slot nog van oordeel is dat het non-refoulementbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten en al zeker geen gedwongen terugkeer van verzoeker organiseert. Van een schending van het non-refoulementbeginsel is dan ook geen sprake.

Verzoeker maakt de schending van de door hem aangevoerde bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU